

K-POP AKADÉMIA

AZ ÁRNYAK SZÍNPADA

MINA FINCH

Delfin
KÖNYVEK

EGY TITOKZATOS ERŐ FENYEGETI AZ ÚJ ISKOLÁDAT. HA LE AKAROD GYŐZNI, A SZÍNPADON KELL SZEMBENÉZNEK VELE.

A tizenkét éves Kim Hana mindig arról álmódott, hogy igazi K-pop idol legyen, aki a színpadon állva elbűvöli a világot énekével és táncával. Amikor váratlanul elnyer egy ösztöndíjat a K-pop Akadémiára, Szöul legelismertebb sztárképző iskolájába, Hana készen áll az egész napos megfeszített munkára és a kemény versenyre. Amire viszont nem számít, azok az árnyak: a sötét, suttgó démonok, akik beszívárognak a próbatermekbe, és a diákok bukástól való félelméből táplálkoznak.

Miközben új barátai – a félénk Nari, a vicces Taeyang és a magabiztos Jason – segítségével meg kell mentenie az iskolát a veszélyes démonoktól, Hanának szembe kell néznie saját bizonytalanságával is: hogy talán nem elég jó, nem tartozik a többi sztárjelölt közé és esetleg örökké háttértáncos marad.

.....

MINA FINCH a middle grade ifjúsági korosztály számára izgalmas kalandokat rejtő K-pop Akadémia írója, amely sorozatban központi szerepet kap a barátság, a kreativitás, az összetartás és a bátorság. Ha éppen nem ír, Minát főleg a konyhában lehet megtalálni, ahol hamisan énekel, közben a következő történetéről álmodozik. San Franciscóban, Kaliforniában él.

MINA FINCH

K-POP AKADEÉMIA
**AZ ÁRNYAK
SZÍNPADA**

— részlet —

1. FEJEZET

.....

A limuzin úgy gördült keresztül a városon, mintha felhőkön lebegett volna. Az utca vásárolgató emberek, öltönyös irodisták és egyenruhás diákok masszájává folyt össze. Hana a plüssborítású hátsó ülés kényelmébe süppedve figyelte az ablakon túl zajló jelenetet, amely némafilmként pergett előtte. Hozzá tudott volna szokni, hogy mindig így utazzon.

Tegnap még ő is csak egy ember volt a tömegben. Iskolai egyenruhában sietett keresztül a piaci bódék forgatagán, agyonnyomva a *ttokpokki*, mungóbab palacsinta és mandu édes és csípős illatának keveredésétől.

Ma egy egészen új nap kezdődött. Hana ma úton volt a K-pop Akadémiára, hogy megkezdje első napját újoncként. Hirtelen erős késztetést érzett, hogy magába csípijen, de helyette inkább kihajtogatta a levelet, amelyet eddig a kezében szorongatott. MEGHÍVÓ. Az ösztöndíját Lee Eun-bi igazgatóasszony saját kezűleg írta alá.

Hana nagyjából századszorra olvasta el a levelet, amikor rájött, hogy a limuzin megállt a K-pop Akadémia előtt.

Az iskola óriásként tornyosult az ablak túloldalán. Hana magába szívta irdatlan jelenlétét, a padlótól plafonig érő ablakokat, a hatalmas kétszárnyú kaput. Még mindig úgy érezte, álmodik, csak sebesen száguldó szívverése és izadó tenyere árulta el, hogy nem így van. Ez a valóság. És itt van ő, a „titokzatos” diák, akit ide irányítottak át, készen, hogy kiszálljon a limuzinból. Ez pont olyasfajta belépő, amelyről egy leendő popsztár álmodozik.

Szerencsére úgy öltözött fel, hogy a ruházata illeszkedjen a jelenethez: méretes napszemüveg, csillogó sportcipő és egy piros blézer egészítette ki a régi iskolai egyenruháját. Tudta, hogy ki fog lógni a K-pop Akadémia egyenruhái közül, de nem épp ez a cél, ha az ember sztár akar lenni? Az iskola előtti járdán, alig pár lépésre a megállósávtól, valamiféle táncbemutató zajlott. Legalább száz diák állta körbe és nézte az előadókat.

Hana mély levegőt vett, és felkészült a nagy belépőjére.

Kinyílt a kocsiajtó, a sofőr pedig benyújtotta fehér kesztyűs kezét, hogy segítsen neki kiszállni. *Csak játszd meg, amíg valóban beilleszkedsz*, mondta magának Hana. *Ide tartozol!* Felöltötte színpadi arckifejezését, kilépett a járdára, és tett egy lépést a jövője felé.

Sajnálatos módon az a lépés inkább botlás volt. Mint-ha az egész lassított felvételen történt volna. Hana teste

előrebillent, a tenyere pedig, hogy védje magát az eséstől, az egyik táncoson, egy magas lány hátán csattant, akinek hosszú, vörös haja volt. A lány szintén megbotlott, egyenesen neki a platinaszőke társának, és pár másodperc alatt az összes énekes-táncos a földre került, akár a dominók. Hana ott feküdt a kupac tetején, arccal előre.

– Szálljatok már le rólam! – kiáltotta egy rekedt hang a rakás aljáról. – Mégis mi ütött belétek, ti trampli tehenek?! – A durva hang gazdája ezután emberfeletti erővel tett tanúbizonyságot (pedig csak egy apró, narancshajú díva volt), mert lelökte magáról az egész kupacot, és felállva a másik két lányra nézett, akik épp leporolgatták magukat. – Taeyang, ez most megint egyike a hülye vicceidnek, vagy tényleg elvesztetted az egyensúlyodat? Ennél jobbnak kell lennünk, és MINDIG összhangban kell maradnunk!

Taeyang, a vörös hajfonatos lány, megrázta a fejét.

– Ne rám nézz! Én tettem a dolgomat, figyeltem a ritmust, aztán valaki meglökött.

– Nari? – A rekedt díva most a szőkére nézett dühösen, aki látszólag szeretett volna láthatatlanná válni. Olyan erősen rázta meg a fejét, hogy a haja az arcába hullott.

Mondj valamit! – utasította magát Hana. *Kívívod a tiszteletüket, ha felvállalod, hogy hibáztál!*

– Én voltam!

A narancshajú lány Hanára nézett. Ahogy közelebb lépett hozzá, mintha megnőtt volna.

– Te? Mégis ki a fene vagy te?

Taeyang a mérges barátnője vállára tette a kezét.

– A csaj, aki fakanállal a szájában született – mo-tyogta, miközben ő is Hanát méregette.

– Ezt meg hogy érted? – döbönt meg Hana.

A saját környékén ő volt a legígéretesebb tripla-tehetőség; énekes, táncos, színész, akit ennek megfelelően nem sok sértés ért az életében. Szóval ez a mondat még úgy is fáj, hogy nem igazán rakta össze, mit jelenthet.

Nari tűnt fel az oldalán.

– Taeyang nem érti sehogy sem – jelentette ki lágyan.

– Csupán megismételte, amit Soojin mondott, miután megtudtuk, hogy átirányítanak téged hozzánk.

– És ő lenne Soojin? – kérdezte Hana, a narancshajú dívát lesve. – Ő talán ezüstkanállal a szájában született?

– Arannyal! Ha nem vennéd észre, ki vagyok – forgatta a szemét Soojin. Aztán belenézett Hana üres tekintetébe.

– Te jó ég, eddig talán egy kő alatt éltél? Komolyan nem tudod, kik a szüleim?

– Hát, nem. De figyu, tényleg nagyon sajnálom, hogy elrontottam a bemutatótokat vagy mi volt ez. Ez az első

napom. Nem tudnál picit elnézőbb lenni? – próbálkozott Hana.

– Te meg légy tiszteletteljesebb, *unnie!* – suttogta Nari Hana fülébe. – Moon Soojin szülei a K-pop Akadémia királyi párja.

Mielőtt Hana bármit is kérdezhetett volna ezzel kapcsolatban, egy gyors járású, vastag szemüvegkeretet viselő, szikár nő sietett oda hozzá. Nem kellett bemutatkoznia, Hana azonnal tudta, hogy ő Lee igazgatóasszony. A sztár csináló. Az ok, amiért a K-pop Akadémia minden fiatal álmiskolájának az első helyén állt. Az igazgatóasszony szigorúsága olyan híres volt, mint a tehetségek kiszűrésére való képessége.

– Nos, Kim Hana, ez igazán látványos belépő volt. Mit gondol, képes eljutni úgy az épületig, hogy ne okozzon több fennforgást?

Hana derékból meghajolt.

– Igen, igazgatóasszony. Elnézést kérek az esetlenségemért! – Elvette a csomagjait a sofőrtől, és megköszönte neki a fuvart.

– Az ajánlólevelei alapján azt gondoltam, nem lesznek efféle ballépései. De úgy tűnik, a limuzinból való kiszállás olyan terület, ahol extra gyakorlásra lesz szüksége.

Hana úgy látta, az igazgató próbálja elfojtani a mosolyát. Talán nem is olyan gonosz.

Ahogy a nő elvezette a táncosoktól, Soojin figyelmeztetően felmordult:

– Ennek még nincs vége!

Az igazgatónő látszólag nem hallotta a megjegyzést, és titokzatosan közelebb hajolt Hanához:

– Nem csupán azért választottuk önt, Kim Hana, mert potenciális K-pop sztár. A harcművészeti jártassága is felkeltette az érdeklődésemet. Később magáért küldetek! Négy szemközt szeretnék róla beszélni, hogyan tehetjük hasznossá a különleges képességeit. Attól tartok, hamarosan szükségünk lesz rá.

– Megtiszteltetés, hogy felfigyelt rám, Lee igazgató, és hálás vagyok az ösztöndíjért – kezdte Hana, de az igazgatónő félbeszakította:

– Nem biztos, hogy ugyanennyire hálás lesz, ha egyszer belép ezen az ajtón. Most pedig beszélnem kell Moon Soojinnal, mielőtt a haragja árnyéka bekebelezi az egész udvart.

Ahogy Hana áthaladt új iskolájának méretes dupla ajtaján, igyekezett a pillanat nagyszerűségére fókuszálni: az első lépéseire, amelyek a popsztárság nyújtotta álomélethez vezetnek. De csak az igazgatónő figyelmeztetése

járt a fejében, Moon Soojinnak, ennek az utálatos, nancshajú dívának a haragjával kapcsolatosan.

Hana tudta, mit mondana most a családjá. A drága halmonija, vagyis a nagymamája azt, hogy *ebben a lányban egy démon tüze lakik!* Az anyukája pedig emlékeztetné, hogy Soojin csupán egyike a leküzdendő akadályoknak, amelyek a sztárság felé vezető úton várják. De hogy ez a lány jelentette-e a legnagyobb fenyegetést vagy valami más, eddig láthatatlan veszély, egyelőre még nem volt világos. Kim Hana egyetlen dolgot tudott biztosan: érdemes óvatosnak lennie!

2. FEJEZET

.....

Hana lefagyva állt az iskola bejáratánál, miközben körülötte diákok siettek az épület minden irányába. Mintha mindenki hallott volna valamiféle csengőszót, amit ő nem. A kék egyenruhás tanulók tengerében Hana két ismerős arcot fedezett fel: Nari, a félénk, szőke énekes és Taeyang, a kemény csaj, vörös, fonott hajjal épp felé tartott. Nari udvarias meghajlással elvette Hana táskáit, Taeyang pedig megragadta a könyökét.

– Gyerünk, új lány! Elkészünk – mondta, és keresztül-rángatta Hanát a tömegben.

– Honnan? – Hana próbálta kiszabadítani a könyökét, de a másik lány szorítása erős volt, akár egy satu.

– Nem érzed az illatot? – kérdezte Nari. Az arcán öröm és izgatottság keveredett. – Ma annyi-ráment-eszel-amennyi-beléd-fér-nap van!

A két lány tapasztaltan haladt keresztül az emberáradaton. Nem lökdösődtek, de nem is voltak éppen gyengéddek. Hana leginkább elszántnak nevezte volna őket.

– Mi olyan különleges a rámen- napban? Otthon is állandóan tésztát eszünk.

Két társa megtorpant, és döbbenten fordult felé.

– De ez nem hagyományos tészta! – Taeyang gyakorlatilag kiabált felháborodásában. – Ez a tészta fűszeres, sós alaplével van felöntve, van benne halvagdalt és pácolt tojás és zöldségek és chilipaprika és...

– És nem kerülünk a sor elejére, ha nem sietünk! – magyarázta Nari. Még sosem szólalt meg ilyen hangosan Hana előtt, és ez Taeyangnak is elég volt, hogy újra elinduljon.

Keresztülnyomakodtak a soron, és így viszonylag előre kerültek az étkező bejárata előtt növekvő tömegben. Csak hat diák állt előttük, négy fiú és két lány. Ők voltak az egyetlenek, akik nem látszódtak sem izgágának, sem úgy, mint akik pánikba estek.

– Miért állunk meg itt? Miért nem megyünk akkor már a sor legeleje? – kérdezte Hana. – Ezek hatan nem úgy tűnnek, mint akiket zavarna, ha eléjük állunk.

Taeyang megrázta a fejét.

– Még rengeteget kell tanulnod, új lány! Ők ott ezüstkanalások. Épp várják, hogy megérkezzen a királynőjük. Ő fog belépni elsőként.

Hanának nem is kellett találgatnia, ki lehet a királynő, mert ahogy a tömeg némán szétvált körülötte, meglátta a narancshajú dívát a táncbemutatóról.

– Hát persze! Aranykanál – forgatta a szemét Hana.

Anélkül, hogy körülnézett volna, mintha legalábbis a legtermészetesebb dolog lenne, hogy a tömeg szétnyílik előtte, Soojin belökte a kétszárnyú ajtót, és elsőként lépett az étkezőbe.

Az ezüstkanalások követték, Nari és Taeyang pedig magukkal rántották Hanát, hogy ne maradjanak le mögöttük.

A felszolgálók egy nagy fémfazék mellett álltak, abból merték mindenkinek a gőzölgő tésztalevest. A diákok némán felsorakoztak, és egymás után megkapták az étellel megrakott tálcáikat. Hana követte a lányokat egy asztalhoz az étkező elejébe, és leült. Mielőtt még kihajtogatta volna a szalvétáját, és előhúzta volna belőle a fém evőpálcákat, felnézett, és meglátta, hogy két újdonsült barátja máris teletömte a száját tésztával. A szemük kigúvadt, az arcuk kipirult a forró és csípős levestől.

– Félek megkérdezni, de miért olyan fontos, hogy előre kerüljünk a sorban rámen-napon?

Egy magas fiú bozontos frufruval odasétált hozzájuk, és leült az asztaluknál álló üres székre.

– Ha a sor elején állsz, közelebb vagy akkor is, amikor bejelentik az újratöltést. – Kinyújtotta a kezét, hogy meg-
rázza Hanáét. – Biztosan te vagy az új ösztöndíjas. Én pe-
dig Jason.

– Amerikai vagy? – kérdezte Hana, és udvariasan be-
lekortyolt a levesbe. Aztán tágra nyílt a szeme. – Ez a leg-
jobb rámen, amit valaha ettem! Imádom a rámen-napot!
– kiáltotta.

Mindenki vele nevetett.

– Csak félig vagyok amerikai – magyarázta Jason.
Kicsomagolta az evőpálcait, mire az egyik fémes csatta-
nással azonnal az asztal alá gurult. – Még mindig nem
szoktam meg, hogy ezekkel egyek. Én is új vagyok. Nari
és Meyoni vettek a szárnyaik alá, amikor megérkeztem –
biccentett a lányok felé.

Hana az új, vörös barátnője felé fordult.

– Azt hittem, Taeyang a neved.

Jason válaszolt helyette, mert a lány épp az utolsó kor-
tyokat öntötte a szájába a levesből.

– A szülei fiút akartak, ezért fiúnevet adtak neki. Én
meg kitaláltam a Rameyoni becenevet, amit Meyoninak
rövidítünk, mert annyira imádja a ráment. Tapadj csak
rájuk! – biccentett újra a lányok felé. – Ők ketten a K-pop
Akadémia nem hivatalos welcome-brigádja.

Taeyang felállt.

– Inkább az a brigád vagyunk, aki összeszedegeti a kóborborkákat.

– És hogy szereted, ha hívnak? – kérdezte Hana. – Ha már barátok leszünk, szeretném tudni.

Taeyang egy pillanatig gondolkodott.

– Azt hiszem, a Tae tetszene.

Hana elmosolyodott.

– Akkor ezt megbeszéltük! Elérjük, hogy mostantól Jason kivételével mindenki Tae-nek hívjon.

Taeyang megragadta az üres leveses tálját.

– Tae most elmegy, és újratölti az edénykáját – közölte nevetve. – Igen, ezt a nevet meg tudnám szokni.

Hana is a tányérjába borult, és csak az ízekre összpontosított, amelyek minden harapásnál és nyelésnél szinte felrobbantak.

A falak mentén elhelyezett nagyteljesítményű hangszórókból egyszer csak zene szólalt meg, mire a helyiség elcsendesedett. Mintha mindenki pontosan tudta volna, mire számíton. Hirtelen egy hosszúszerű, fekete csizma landolt Hanáék asztalán. A csizma pedig egy lábhoz tartozott, még hozzá Soojin lábához. A lány arany mikrofont tartott a kezében, és a zene ütemére mozgott. A két másik

lány a korábbi sor elejéről (a két ezüstkandalas) már más asztalok tetején állt.

Aztán Soojin elkezdett énekelni. Hangosan, büszkén, magabiztosan, teljes összhangban a két másik lánnyal, akik kísérőkként csatlakoztak hozzá:

*„Itt vagyok, látsz engem,
villám vagyok, az áram jár bennem.
Felvillanyozlak, felkavarom az éjt,
ingerellek, kihívlak, nem félsz-e még?
Félsz tőlem, mégis lennél én,
taszítalak, de vonz a fény.”*

– Ez a dal fantasztikus! – mondta Hana Jasonnak, túlkiabálva a zenét és az éljenzést. – Még sosem hallottam.

– Mert új. Az ezüstkandalasok minden nap írnak egy számot, és ebéd közben előadják – kiáltotta vissza Jason.

– Nem rossz, de én tudok jobbat.

Hana meglepve nézett rá.

– Akkor miért nem mutatod be?

– Tudod, ki az, aki még a fakandalasoknál is lejjebb van? – kérdezte Jason, és magára bökött. – Én. Mivel nem Koreában születtem, még nálad is kívülállóbb vagyok. Ami

azt jelenti, hogy tutira nem fogok nyilvánosan szerepelni, amíg el nem ballagok innen... egészen hazáig.

Már megint ez a címkézés! Fakanál... *Mégis miféle joga van embereknek ilyesmit aggatni valakire, mielőtt megismernék?* Hana tudta, hogy a K-pop Akadémia és az egész idol-kultúra milyen kirekesztő, de eddig azt hitte, ha egyszer bekerül, onnantól befogadják majd maguk közé.

A dal véget ért, az előadók a tapsoló tömegbe ugrottak az asztalokról. A diákok körülállták Soojint meg a másik két lányt, és úgy hízelegtek nekik, mintha valódi sztárok lennének.

– Én szégyellem magam attól, ahogy a saját osztálytársaik csorgatják utánuk a nyálukat. Oké, tényleg baromi tehetségesek, és szétdolgozták magukat, hogy bekerüljenek az ország legjobb sulijába, elismerem – mondta Tae.
– De nem világsztárok.

Ahogy Hana az énekeseket körülvevő tömörülést nézte, mintha valamiféle árnyalak úszott volna el felettük.

– Ti is láttátok? – kérdezte, de senki sem hallotta meg a szavait, mivel egyszer csak a két ezüstkanalas lány veszekedni kezdett. Egyre hangosabbak lettek, míg végül Soojin rájuk ordított:

– ELÉG!

Ez az egy szó villámcsapásként dörrent, visszaverődött a falakról, és mindenki megállt. Még a kiszolgáló személyzet is, akik teljesen lefagytak leverszedés közben.

Soojin elindult, aztán meglepve hátranézett, hogy az ezüstkanalasai nem követik. De a két lány még csak rá sem nézett. Helyette felrobbant közöttük a feszültség, és most már fizikailag is egymásnak estek: egymás arcát karmolták, a másik haját tépték.

Soojin a szemét forgatva továbbsétált. Amikor elhaladt Hana mellett, mintha azt mondta volna:

– Már megint... – Aztán kivonult az étkezőből.

A verekedés folytatódott, a többi tanuló meg csak állt ott, és nézte. Hana ezúttal biztos volt benne, hogy látott egy árnyat elúszni a két lány felett, mire a verekedés még jobban eldurvult. Még a tanárok is csak álltak, és tehetetlenül nézték, nem tudtak közbeavatkozni anélkül, hogy maguk is megsérültek volna.

– Valakinek mégiscsak csinálnia kéne valamit! – mondta Hana, de ő is tétovázott. Aztán hirtelen megvilágosodott. – *Nekünk* kéne tennünk valamit!

Lehajolt, és felvette Jason leejtett evőpálcáját a földről, előrenyomult a pulthoz, és a fém evőpálcával megkon-gatta a leveses fazekat.

KLANGGGG!

Hangosabban szólt, mint ahogy arra Hana számított, de bevált. A két énekest is megzavarta, akik egy pillanatra abbahagyták egymás csépelését. Legalább annyi időre, míg a tanárok szétválasztották, és elvitték őket a tanári irodába.

Ahogy kivezették a lányokat, most már meggyötörtnek és leharcoltnak tűntek. Hangosan szipogtak, ahogy könnyáztatta arccal, egymástól sűrűn elnézést kérve hagyták el a helyiséget. Mintha korábban megszállta volna őket valami.

Az étkezdébe visszatért az élet. A diákok megtisztították a tálcáikat, és sutyorogva elszállingóztak a teremből.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezte Hana.

– Egy átlagos csütörtök, ahogyan mi hívjuk erre felé – közölte Tae. – Csak vicceltem! De az igaz, hogy régebben ritkábban fordult elő ilyesmi. Manapság... szinte normális, hogy verekedés van a suliban.

– Mi lesz velük? Úgy festettek, mint akik máris hajlandók kibékülni. Felfüggesztik őket, vagy lesz valami következménye a dolognak?

Jason megrázta a fejét, és megdörzsölte a nyakát.

– Kirúgják őket. A KPA-n zéró tolerancia van a fizikai erőszakra vonatkozóan. Ha összeveszel valakivel, le-táncolhatod, leénekelheted a másikat, vagy kitalálhatsz

bármilyen előadói párbajt. De ez már a harmadik verekedés volt ebben a hónapban.

– Ha ez nyilvánosságra kerülne – vette át a szót Tae –, az iskola jó híre totál tönkremenne, szóval inkább hallgatnak róla, és a megüresedett helyeket azonnal betöltik másokkal.

– Szóval így üresedett meg nekem is egy hely az utolsó utáni pillanatban – értette meg Hana. – Így már több értelme van. Korábban azt mondták, esélyem sincs bejutni, olyan hosszú a várólista.

– Hát, már ahhoz is nagyon tehetségesnek kell lenned, hogy egyáltalán rákerülj arra a várólistára, úgyhogy ne érezd rosszul magadat! – válaszolta Jason.

Aztán hirtelen vörösen kezdett villogni az órája, mire felugrott.

– Basszus! Elkések az órámról! Muszáj rohannom, később találkozunk, hölgyeim!

Hana felkapta a táskáit, és ő is készen állt, hogy induljon.

– Nekem is mennem kéne. Meg kell találnom a szobámat, és kicsomagolnom.

– Elkísérünk! – jelentette be Nari és Tae egyszerre. Felugrottak, újra elragadták Hanától a táskákat, és kétoldalról belé karoltak, úgy vezették az ajtó felé.

– Mivel szó szerint belénk botlottál, most már nem eresztünk! – kuncogott Nari.

Hana szélesen elvigyorodott, megkönnyebbülve, hogy legalább ők ketten nem haragtartók, amiért átesett rajtuk a kapuban.

– Vezessetek!